

Wahingolliset eläimet ja metsästyslakimme turwattomat.

Kirjoittanut

Lehtori, T:ri Thorsten Renwall

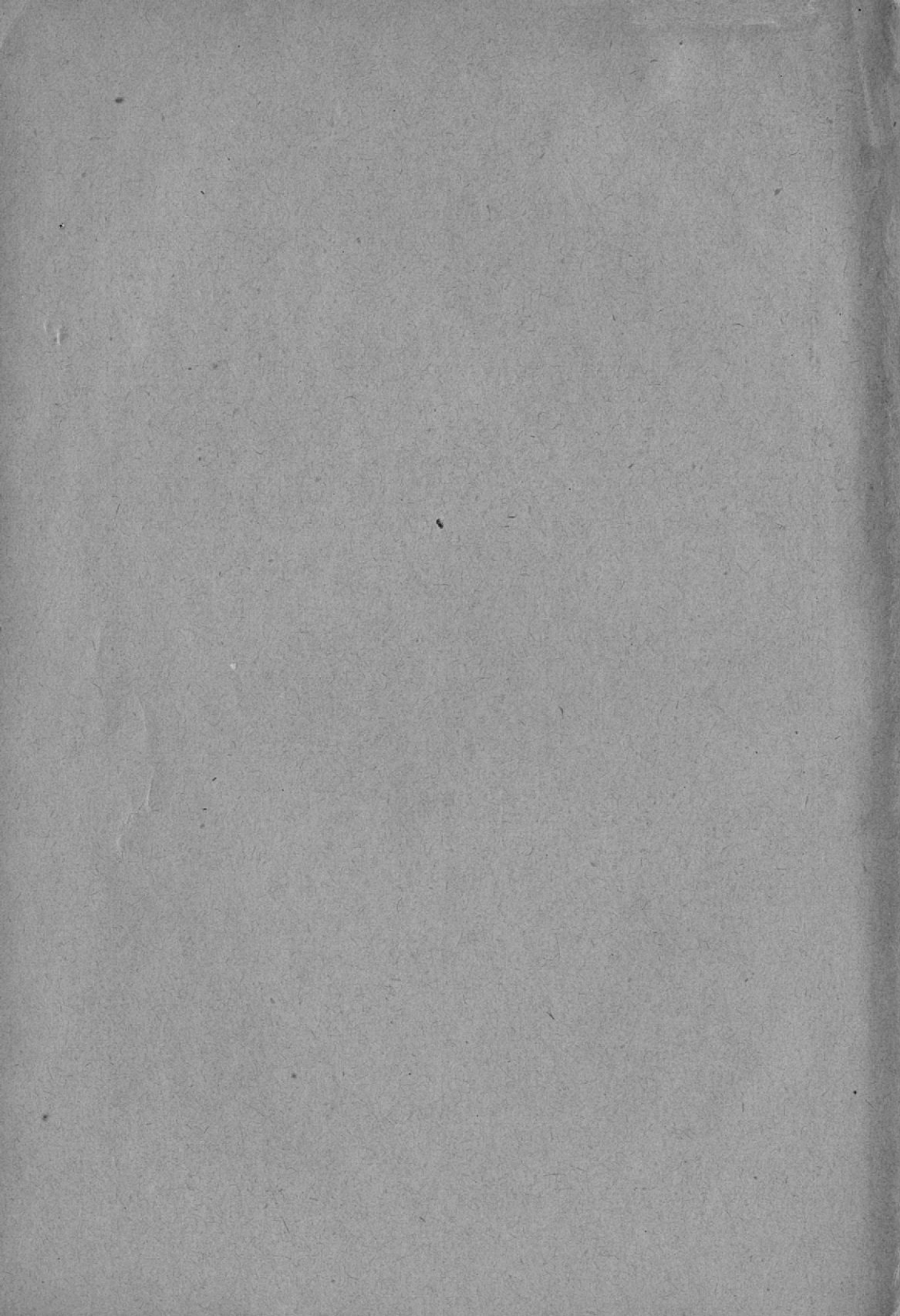
Puheenjohtaja eläinsuojeluyhdistyksessä

„Eläintensäävät Turussa“.

Turussa 1912

Turun Suomal. Kirjapaino- ja Sanomal.-O.-Y.

Wahingolliset eläimet ja metsästyslakimme turvattomat.

Kun jäädyt hyväksyivät nykyisen metsästyslakimme ja j. m. 1898 korkeimmasja paikassa vahvistettiin, olivat maamme metjämiehet, etenkin huvinmetsästäjät juuresti riemuissaan. Heidän tahtonja oli nyt tullut laiksi. Mikä oli tehty jo vanhaa metsästyslakia tarkastamaan ajetetusja komiteasja. Siihen ei kuulunut jäsenenä ainoatakaan tiedemiestä käytännöllisen eläintieteen alalta eikä ainoatakaan eläinjuojeluksen edustajaa, vaan asiata oli valmisteltu jitten, että kuvernöörien, joita aikajemmin oli kehotettu käskemään k r u u n n i m i s m i e h i ä vastaamaan määrättyihin metsästyslain kysymyksiin, nyt tuli antaa tiedot a) viimeksi kuluneen 5 vuoden aikana läänisjä vuosittain kaadettujen peto- ja wahingollisten eläinten luvusta; b) niistä läänin kunnista, jotta olivat perustaneet metjänriistanhoitoyhdistyksiä, tahi muulla tavoin ryhtyneet toimenpiteisiin metjänriistan hoitamiseksi; c) kuntien viimeksi kuluneen viiden vuoden aikana juorittamain tapporahain määrästä; d) läänistä vuosittain wiedyistä metjänriistastajekä jamaan aikaan wiedyistä nahoisista, kuin myöskin e) paljonko kuljettiwille ostajille jamaan aikaan oli myyty metjänriistaa.

Tästä käwi selwille, että metjästäjät jo silloin olivat muodostaneet koko metsästyslain tahtonja mukajiseksi. Toisinjanoin: Metsästyslainkatjoijokomitea syntyneen ainoastaan metjästästä, ensi sijassa juuri huvinmetsästästä warten. Ei tahdottu hymmärtää, että metsästyslain tulee olla jellainen laki, joka myöskin 1:o) juojelee metjäneläimiä metjämiehen werenhimolta, 2:o) erikoisesti juojelee jellaisia eläimiä, jotka ovat hyödyksi pääelinkeinollemme, maanwiljelykselle, w a i k k a k i n n e o l i j i w a t w a h i n g o l l i j i a m e t j ä s t y k s i l l e j a 3:o) juojelee jellaisia eläinlajeja, jotka ovat erityisesti huomattawia tieteellisessä ja esteettisessä juhteessä.

Ylempänä mainittu komitean mientö jiwuutti nämä tärkeät seikat kokonaan. So pelkkä ajatuskin, että woiisi jattua jotain niin ihmeellistä, kuin oikeus metjäläimelle j a d a e l ä ä o m a s j a k o t i m a a s j a a n, oli kaitille komitean jäsenille aiwan wieras. Metsästyslaki näytti heistä yksistään ajetusjelta ruuafjelupaawan metjänriistan juojelomiseksi ja metjästämiseksi. Juuri tämän takia tuli metjästyslakistamme niin ennen kuulumattoman yksipuolinen ja niin yksipuolisesti puolueellinen. Suomi uusjine metjästyslakineen on ainoa maa, joka on jää-

tänyt lain liioiteltujen ja walheellisten metjästyshuttujen perusteella ilmap tarpeenvaatimaa tieteellistä tarkistusta.

Walaisustufjeji hlläolewaan otamme täsjä puheefji metjästyslain wahingollijet eläimet ja tarkastamme niitä yffitellen, ei ainoastaan metjästyshen, waan myöskin eläinjuojelufjen, tieteen ja maanwiljelystalouden näkökohtia jilmällä pitäen.

Enffji kuitenkin muutamia yleijä näkökohtia.

Ei woida mitenkään siweellisesjä juhteesja puolustaa sitä, että waltio, antamalla wuotuisja awustufjia metjästyshyhdistysille kaswattaa yhdistysjä, joiden toiminta m. m. tarkottaa jellaisten metjälintulajien tappamista, joista juuri Brehm janoo, että ne itse ajksija ovat olemasja ihmisten huwiffi. Waltio tekee edelleen kaswinkeroin wäärin pakottaesjaan lain awulakuntia maksamaan tapporahoja jella laijistakin „metjästäjän wahingollijista eläimistä“, joiden tiedemiehet ovat jellittäneet enemmän hyödyttävän kuin wahingoitawan maanwiljelystä. Sellainen laki turmelee siweellisesti kansan ja oliji jenuuoffi hetimiten muutettava. Nuorutainen, jonka jallitaan tai jota wanhemmat henkilöt kehottawat tappamaan lintuja jenuuoffi, että niitä luttutaan wahingollijiksi, waikka ne eiwät ole tehneet hänelle pienintäkään pahaa, alkaa ennen pitkää huwikkeseen jurmata ilman siweekkäitä lapsia, ja tulee jäänöllisesti täysikaswuisjeji wartuttuuan luonteeltaan kowaffi, tunteettomaffi ja julmaffi. Olen tästä nähnyt useita esimerkkejä.

Ja fitten eräs toinen jeikka. So-kaisen tuliffi ajatella, miten woimafkaasti ihmisen tunne-elämään waikuttaa, onko lintuja luonnoesja

wai eifö. Tahdon ainoastaan siwumennen huomauttaa parista jekasta. 1) Kun juhannufjen aikaan lintujen laulu taukoo, olemme huomaawinamme jotain jyhymäistä luonnoesja, waikka on jhdänkejän aika, jollin luonto koreilee täydesjä kuffaloistosjaan. 2) Seutu, jossa ei näy ilmasja leijailewia lintuja, ja wesiistöjentu, jossa ei näy wedesjä uiskentelewia lintuja, tuntuu meistä autiolta ja kolkolta, olkoon kaswifunta miten hymyilewä tahansa. Niin woimafkaasti waikuttawat linnut meidän, maahan kytettyjen olentojen, tunteijimme.

Niitä lintuja, jotka täsjä juhteesja waikuttawat woimafkaimmin meihin ihmisiin, tulee eläinten ystämien enji tädesjä koettaa juojella ja pshyttää maasja.

Niille linnuille taas, jotka elämäsjaan tai ruumiinrakenteensa puolesta ovat erityisesti merkillijä, tulee tiedemiesten waatia juojelusta eifä milloinkaan jallia, että metjästäjä kuo-lemalla ja häwityffellä ahdistawat niitä häwittääkseen ne jufupuuttoon „metjästäjain wahingollijina eläiminä“.

Käydesjäimme nyt yffityiskohtaijesta tarkastamaan niitä eläimijä, joilta metjästyslaki kieltää juojelufjensa, woimne jalkaa ne neljään luokkaan:

1) Metjästäjän wahingollijet eläimet, joista kurtta, jossa eläin on ammuksu, on welwollinen waadittaisja maksamaan tapporahoja;

2) Metjästäjän wahingollijet eläimet, joita, misjä hywänjä niitä wapaudesja waan tavataan, jaadaan tappaa tai pshdystää ja pitää hywänän;

3) Muut wahingollijet eläimet, joita, jainoinjuin „metjästäjän wahingollijia eläimijä“, jaadaan tappaa, pshdystää ja pitää hywänän;

4) eläimet, joilta, waikk' eivät ne ole „metjästäjän wahingollisia eläimiä“ tai „ruuakijelpaawaa riistaa“, kuitenkin puuttuu kokonaan metjästyslain turwa, ja jotka tavallisesti ovat harjoituseläimiä metjästäjille rauhoitusaitana.

Metjästäjain ruuakijelpaawan riistan taas woi jakaa kahteen ryhmään: 1) n. k. metjästyskelpoimen riista (jorjalinnut, kanalinnut ja muutamat kahlaajalajit);

2) ruuakijelpaawat pikkulinnut.

Edellistä näistä viimeksimainituista ryhmistä ei käsitellä tässä kirjotuksessa, waan ainoastaan jälkimäistä.

Ensimmäinen ryhmä „metjästäjän wahingollisista eläimistä“ käsittää ne, jotka metjästyslaki leimaa kaikkein wahingollisimmiksi maassa, siihen määrään wahingollisiksi, että jokaisen maan ajukkaan tulisi koettaa häwitättä niitä, misjä waan tapaa. Sen wuoksi on myöskin kulin kunta lain mukaan welvollinen maksamaan tapporahoja kustakin jellaijesta, kunnan alueella tapetusta otuksesta. Nämä häwitettäväiksi tuomitut eläinlajit ovat:

karhu, jussi, ilwes, ahma, kettu, kotka (meri- ja maakotka), huuhkaja, kanahaukka, merilokki, korppi ja waris.

Karhu on Suomelle ominainen eläin, jova siihen määrään, että juomalaisista on werrattu karhuun kotimaanja metjässä, ja usein nimitetään Suomea ulkomailla Karhujemnaaksi. Wuosikymmeniä wainon alaisena ja salamurhan esineenä oltuaan pejäsjään talwisaitaan on karhu jo häwitetty jufupuuttoon juurimmaassa ojasja maatamme. Ainoastaan Itä-Suomessa ja Lapissa löytyy vielä jajanaisia jäännöksiä metjemme muinoin niin mahtawasta kunnasta.

Ulipäänjä on karhu wiaton ja wauraton eläin. Kun oleskelin Karjalassa noin 15 vuotta sitten, kerrottiin Siitolan pitäjässä, että eräs pieni wiikkuotias tyttö tapasi karhun metjässä. Tyttö piti karhua juurena, mustana koirana, jonka hän pari wiikkoa sitten oli nähnyt kylässä, jossa ajui hänen jukulajiaan. Hän tarjosi karhulle marjojaan, joita hän oli poiminut, ja karhu söi niitä hywällä ruokahalulla. Mutta kun karhu tytön mielestä söi niitä liian paljon, löi hän sitä lievästi päähän ja janoi: älähän jhä kaikkia marjojani! Karhu lhykotti jilloin tiehenjä.

Sama karhu murhattiin jenuraawana talwena pejäsjään ja yhtä jen poikasta pidettiin kejhnä Siitolan ajemalla, misjä jen näin kulkewan wapaana. Koskaan ei se hätyhtännyt ketään, waikka moni talonpoikaisrenki ja poika hynätäriämättömyydestä kaikin tavoin usein sitä härnäsi.

Ullamainittu on kerrottu karhun luonteen pääominaisuuksien jelowittamiseksi. Mitä taasen karhun elämäntapoihin tulee, niin elää se juurimmaaksi osaksi kaswinaisista. Mutta kun metjässä karja hyökkää jen kimppuun, tappaa se jonkun hyökkääjistä, jonka se sitten jhö. Näin pääsee se lihan maksuun ja woi nyt tulla waaralliseksi petoeläimeksi. Sellainen karhu on luonnollisesti ammuttawo, ja jen tekee metjästäjä mielellään, jo jitätäin jhyistä, että jaa karhunampujan maineen. Mitään rahoja ei kuntain tarwitji jitä maksaa. Karhun turkki on talwella, jilloin kun se maksaa pejäsjään, jiksi kallishintainen, että kyllä maksaa waiman etsiä niitä. Olisi jits mekein häpeä, että tämä oimallinen eläin häwitettäisiin jufupuuttoon, maassamme, kuten metjästyslaki edellyttää.

Maamme waarallisin petoeläin on

juji. Sen wahingollisuus on yleensä tunnettu ja hyllä siitä huomautettu. Lapissa on se oikeana witsauksena porolaimojen omistajille. Eräänä vuonna tappoi ja raateli juji länsi-Suomessa lappiakin. Kuntain maksama tapporaha, 100 mk. täyjitkaswaneesta ja 50 mk. poikajesta on warjin paikallaan.

Paikallaan on myöskin 25 mk. tapporahan maksaminen lampaita tuhoavasta ilweksestä. Wahingollisesta, mutta pohjoisilla feuduilla harvinaisesta ahmaista on samalla tavoin tapporahan maksaminen warjin paikallaan, waikka 50 mkaa täyjitkaswaneesta ja 25 mkaa poikajesta ehkä lienee liian paljon.

Liwan toisin on sitäwastoin asianlaita, mitä tulee tapporahan juoritamiseen ketusta. Ketunahka, joka on keltainen ainoastaan talwisaikaan, on ennen kaikkea arvokasta turkistawaraa. Sifsi tuottaa jokainen kexällä tapettu kettu maalle taloudellista tappiota.

Metjästyksele on ketun wahingollisuus ihmeteltävän pieni kaikista merkijistä „metjästysjutuista“ huolimatta. Ketun punainen turkki näkyy liian hywin, sen kulkemisen metjässä ilmoittawat jo pitjän matkan päästä metjän suojeluspoliisit: waris, punarinta-jatakieli y. m., eikä sen wainu ole kyllin tarffa, jotta se woiji mainittavassa määrässä jaada kiinni „hyötäväksi kelpaawia metjäneläimiä“. Etewä metjästaja ja käytännöllinen eläinten tuntija, konservattori Gustaf Koltzoff, on perusteellisten tutkimusten jälkeen supistanut ketun wahingollisuuden metjästykseen nähden (katso: Gustaf Koltzoff, „Wärt Willebråd“, 1 osa) siihen, että se „poikkeustapauksissa syö ruuaksi kelpaawaa metjänriistaa“, s. o. niin ihmeteltävän wähhään, että metjänriistanhoitoyhdistyksissämme kaultujen juurten sanain „punaisen sisjin“ toiminnasta

oliji pitänyt tehdä metjästajamme miltei naurettaviksi niin heidän omisja kuin yleisönkin filmissä.

Maamiehelle on kettu jangen hyödyllinen, sillä se on paras hiirien ja peltomyyräin hävittäjä. Ja peltomyyrät syöwät tavallisina vuosina, warjinkin silloin kuin wilja on aumoissa, paljon wiljaa, paljon enemmän kuin moni aawistaakaan. (Tarkastataapa waan esim. kuhiloiden alla olevia myyränpesiä. Kuntain pesjän ääressä tapaa silloin maassa kuopan tai pari sellaista, reunojansa myöten täynnä wiljaa poikajien tulewaksi tarpeeksi.) Saksassa ovat peltomyyrät monasti esiintyneet tuhoa tuottawalla tavalla, jaaden aikaan useihin miljooniin marckoihin nousewia wahinkoja.

Wahinkoa maamiehelle tuottaa kettu ainoastaan warastamalla kanoja metjässä tai sen reumalla sijaitsewista torpista ja taloista. Koskus on myöskin jattunut, että joku wanha kettu on tappanut pienen karitsan. Mutta kaikki jutut siitä, että kettu oliji surmannut ja wienyt mennessään täyjitkaswuijia lampaita, riippuwat warmaan joko wääristä huomioista tahi on niitä pidettävä tavallisina „metjästysjuttuina“, s. o. sellaisina, joilla ei ole totuudenmukaista perustetta.

Tässä lienee myöskin paikallaan mainita, että kettu syö paljon metjamarjoja, kun ne ovat kypsineet.

Eläintieteilijälle ja eläintenyöstäwäle on kettu hywin mielenkiintoinen eläin, joka henkijessä suhteessa on kaikkia willeinä eläwiä petoeläimiämme korkeammalla. On jangen opettawaa tuffia niitä eri tapoja, joita kettu käyttää selwitykseseen jangen erilaatuisista waikauksista elämässä. Kettu wastaa siten tiedemiehelle kysymykseen, miten korkealle ymmärryksessä petoeläin woi kohota petoeläintyypin mukaan rafennetuilla aivoilla.

Määmainitun nojalla on wäärin lu-
kea kettu wahinkoeläinten jouffoon,
mutta aiwan ennen kuulumatonta on
sijoittaa se eläinten jouffoon, jotta pi-
täisi hävittää sukupuuttoon. Tape-
tusta ketusta maksettawat palkinnot
(5 mk. täysikasvuifesta, 2 mk. peni-
kasta) ovat siis poistettawat, koska ne
ovat tulleet käytäntöön metsästäjäin
antamien määrin tietojen perusteella.

Kotkat, maakotka ja meri-
kotka ovat wahinkoeläimiä metsäs-
täjäin silmissä, koska ne tappawat sel-
laisia eläinlajeja, joita metsästäjät
itse haluawat tappaa. Merikotka on
sitäpäitji wahingollinen kalastukselle,
koska se pyyhdyttää sellaisia kaloja, joita
kalastajat pyyhdyttävät. Maamie-
helle ovat ne sitävästoin melkein waa-
rattomia eläimiä. Onhan joskus sat-
tunut, että kotka on wienyt karitsan,
mutta tämä on harvinainen poikkeus-
tapaus; koskaan se ei ole wienyt lap-
sia, kuten wäliin nähty kirjoisja luet-
tawan. Maamme suurimpana ja wah-
wimpänä petolintuna on kotka eläin-
tieteilijälle mielenkiintoinen eläin.
Luonnonystävälle on se kaikkein ar-
wokkaimpia lintuja, mitä meillä on.
Ei yksikään muu lintu waiwuta niin
esteettisen waltawasti kuin kotka.
Joka ferran on nähnyt merikotkan
kohoawan yhä ylemmäkji korkeuteen,
kunnes sen laukoputtella waan wii-
mein näkee walkoisena, kiiltäwänä
pilkkuna auringon loistawaa pintaa
wastaan, hän ei unhotta sitä koskaan.
Kolthoff kertoo, miten eräs rahwaan-
mies ei sallinut hänen ampua toista
eräästä merikotkaparista, waan janoi:
„Nämä kotkat ovat esi-ijieni aikaan,
niin kauwas taaksepäin kuin meillä on
kertomuksia niistä ja niiden elämäs-
tä, pesineet täällä wuoristossa, eikä
niitä saa kukaan ampua.“ Ja kun
mies kuitenkin lopulta juostui siihen,
ja jällelle jäänyt kotka kolme wuotta
juri menettämäänsä naarasta, ennen-

kuin se otti toisen, janoi mies: „Tul-
kaa nyt taas ja tarjottaa 500 kruu-
nua saadaksemme ampua kotkan, jos
haluatte, mutta kotkaa ette sitteään
jaa.“ Jos tämä olisi tapahtunut
Suomessa, olisi ensimmäinen paikalle
jattunut sunnantaimekstäjä ampunut
kotkat, ja sitä päitji saanut kunnalta 5
mk. kappaleelta täysikasvuifista ja 2
mk. kustakin kotkan pojasta. —

Romean, majesteetillisen lentonsa
kautta on kotka siis wetänyt ihmisen
huomiota puoleensa siihen määrään,
että se on tullut mahtawien waltojen
wertaustinwäkki, kuten esim. kaikkien
Europan keisarifuntien. Yksi ainoa
kotka ilmassa antaakin paljon enem-
män eloa ja kauneutta seudulle kuin
jouffo jänikjiä maassa ja paljon muu-
ta „ruuakji kelpaawaa riistaa“ sen li-
jäkji. So heikointin luonnon kauneut-
ta janoowa tunne waatii, että ko-
tko palkintojen suoritus
maamme uljaimmista lin-
nuista, kotkista, on lope-
tettawa.

Seuraawa sukupuuttoon häwitettä-
wäkji tuomittu lintu on h u n h k a j a.
Se wahingoittaa metsästyssä pyyhdy-
tämällä ruuakji kelpaawaa riistaa, ku-
ten kanalintuja, jänikjiä ja jor-
sia, mutta luulisi olewan metsäs-
täjän ystäwä sentähden, että se
höllä käy waristen kimppeun ja
tappaa niitä. Metsästäjät käyttäwätkin
sitä sentähden waristen jouffomurhaa-
miseen, jolloin se on sidottu tankoon tai
muuhun sellaiseen. (Tämä on tietysti
eläinrääkkäystä.) — Lintu on maan-
wilselijälle enemmän hyödyllinen kuin
wahingollinen, se kun hävittää juu-
ret joukot myyriä ja metsähiiriä. E-
läintieteilijän ja eläinten ystäwäin
mielenkiintoa herättää se elin- ja pesi-
mistapojensa kautta. Suuhkaja on
metsiemme lintumaailman kummalli-
sin höpeikko, jonka ääni loihitii niin
mahtawan erämaantunnelman, ettei

minikään muun linnun ääni, tuskinpa edes kuitan, voi sellaista aiheuttaa.

Suuhkaja luetaan siis määrin selläisten lintujen joukkoon, joista maksetaan tapporahoja. Ja kuvaavaa on, että metsästyslain mukaan jokainen kunta — siis etupäässä maamiehet — on velvoitettu maksamaan heille hyödyllisestä linnusta tapporahaa 5 mk. täyjisaswaneesta ja 2 mk. poikafesta. On rauhoitettava peijismisajaksi. (31 pään heinä.)

Metsiemme wahingollisin petolintu on kana haukka. Se tuhoaa suuressa määrin metsänriistaa. Se on ilman merkitystä maanviljelykselle. Eläintieteilijän mielenkiinnon herättää se elintavoillaan. Se on kunnis petolintu, mutta ei herätä myötätuntoa pyhntitavallaan. Se on tiikeri petolintujemme joukossa. Kunnallislautakunnan esiniesten on tavallisesti hyvin vaikea erottaa sitä hiirihaukasta, joka on hyödyllinen. Kuntain maksuttavaksi määrätty tapporahat (3 mk. täyjisaswaneesta ja 1 mk. poikafesta) ovat sentähden wälttämättä laffautettavat.

Meriloffi on maamme suurin loffilaji. Se syö hetä merilintujen munia että äsken munasta päässeitä merilintujen poikasia. Munien hävittäjänä ei meriloffi kuitenkaan ole lähimainkaan niin wahingollinen kuin rahvas itse tavaksi tulleine munien feräämijineen, kansa kun kokoilee munia kaitenmoijista saarilla, luodoilla ja kareilla olevista linnun pejistä. Meriloffi syö ainoastaan pieniä kaloja eikä sillä jennuoksi ole mitään merkitystä kalastukseenkaan nähden. Se, kuten kaikki „malkolinnut“, antaa eloa metsättömälle ulkoisaaristolle. Poikasia on warjin vaikea erottaa muiden loffilintujen poikafesta, jonka vuoksi niistä ei pitäisi saada maksaa tapporahoja. Sil lä saariston muut malkolinnut, loffit

ja tiirat, antavat niin paljon eloa ihmamerelle, että niitä ei edes lähimainkaan voi korvata millään muilla linnuilla. Meriloffin aikaansaama wahinko ei myöskään ole niin suuri, että se oikeuttaa ajettamaan kuntien maksuttavaksi 2 mk. jokaisesta tapetusta täyjisaswaneesta meriloffista ja 50 p. kustakin tapetusta meriloffin poikafesta, waan on nämä maksut poistettawa.

Korppi on wahingollinen saaristossa, jossa se usein hävittää ruuaksi kelpaavain lintujen pesiä. Mutta kun korppi on verrattain harvinainen, muodostuu sen aikaansaama wahinko jangen vähäpätöiseksi. Syömällä raatoja se hyödyttää. Sijamaassa sillä ei ole mitään merkitystä maanviljelykselle, eikä se tuota mitään mainittavaa wahinkoa metsästykselle. Se on maamme suurimpia lintuja ja uljaimpia lentäjiä. Se on maailman wiisain lintu. Kuntain maksut: 15 penniä kustakin tapetusta täyjisaswaneesta korpista ja 10 penniä poikafesta on poistettawa.

Waris tekee wahinkoa metsästykselle saaristossa jainoin kuin korppiin, mutta on sijasaaristossa enemmän hyödyllinen kuin wahingollinen, se kun hävittää erilaatuisia maanviljelykselle wahingollisia eläimiä. Vielä enemmän on se hyödyksi sijamaassa. Se on wälttämätön monenlaisten wahinkoeläinten tuhoa tehdesä (niittymadot, pelkomyyrät, turilaat, munnaperhoset). Ilman warista tulijivat tällaiset hävitykset jäänöllisiksi, kuten niittymatojen hävitykset nyt ovat Pohjanmaalla. Wariksen wahingollisuus wiljan syöjänä on paljoa pienempi kuin tavallisesti luullaan. Waris on lintumaailman tärkeimpiä suojeluswarioita petolintuja, petoeläimiä ja petoihmisiä vastaan. Se on korpin jälkeen maailman wiisain lintu. Suuremmista linnuistam-

me on se maiseman näkywimpiä. Jämat warista olisi ilma ufeilla seudivin tyhjiä tavallista suuremmista linnuista. Järvien rannat monin paikoin sekä jäät fewäisiin ja talwisiin saawat eloa waristen kautta. Sen vähemmän miellyttävä ääni waikuttaa kuitenkin elähyttävästi, ainakin yhtä paljon kuin jade, tuuli ja aallonloiske. — Waris on poistettava wahinkoeläinten joukosta.

Käykäämme nyt käsiksi metjästyslain toiseen eläinryhmään, metjästäjän n. k. „wahinkoeläimiin“, joita ihmisen jaa tappaa, pyyhdyttää ja pitää hywänään, misjä ja milloin hanaan niitä tapaa. Nämä eläimet owat toisin janoir jellaisia, jotka yhteiskunta metjästyslain kautta on jättänyt petoismisten käsiin, ja jen kautta tuominnut henkipatoiksi omassajärmaassaän.

Luulji pieni huomautus. Metjästäjät tahtomat tavallisesti olla eläintenystäviä olewinaan, ainakin kun on tyhmyy ruuafjfelpaawasta riistasta ja tavallisesti myöskin pikkulinnuista. Kuitenkin luuliji, ettei eläintenystävä, warjankaan kun hän on metjästäjä, koskaan ampuiji itse lintua ulkona luomosja tai jalliji tenenkään muun tehdä jitä jinä aikana, jolloin linnut pesiwät. Sillä metjästäjä tietää kyllä jen kauhun, jota eläinmaailma tuntee kuullessaan laukauksen metjästäjä. Metjästäjän tulee siis myöskin tietää, etkä jos hän jinä aikana wuudesta tahtoo uutterrafi ampua wahinkoeläimiään, linnunpoikueet jääwät pieniksi. Sellaisija tilaijuukjisja on siis, ei „punainen jissi“, waan walfoinen metjästäjä ollut „wahinkoeläin“.

Metjästäjän erityijet wahinkoeläimät, ne, joita metjästysyhdistysten jäjenet saawat ja oikeastaan tulee tap-

paa hyödykseen ja huwifjeen, owat metjästyslain mukaan seuraamat:

M ä n t y n ä ä t ä, h i l l e r i, tuhkfuri eli wejikko, hylje, hiiriäispöllö, tunturipöllö, warpus haukka, muuttohaukka, tunturihaukka, poutahaukka, punajalkahaukka, tornihaukka, mehiläishaukka, hiirihaukka, piekana-haukka, kalajääski, jinihaukka, juippopyrstöinen räiskä, tunturiräiskä, fuikka, kaakkuri, jikkifuiikka, harmaakurkkuiikka, mustakurkkuiikka, etelänuiikka, merimetjo, harakka, närhi ja kuujanka. Yhtensä 30 lajia ja kuitenkin on Luettelosta jätetty pois kaikki tähän kuulumat maassa löytywät jatunnajet lajit.

Näiden lajien arwostelewa tutkimus antaa seuraawan tuloksen:

M ä n t y n ä ä t ä on werenhimoinen ja metjen ruuafjfelpaawalle riistalle wahingollinen eläin. On etkä arwoffain turkiseläimemme. Sen turkki on keltwoton keijällä. Eläin käy wuosi wuodelta yhä harwinajemmaksi. Maamiehelle sillä ei ole mitään merkitystä. On harwoin näkywisjä luomosja muulloin kuin iltapäiwisiin ja öisiin. Olij metjästäjän kamalta katsoen talwisiin pyyhdyttävä, mutta keshäffi rauhoitettava. Metjästysyhdistysten ei ole jallittawa matjaa jittä paikkintoja.

Hilleri, harwinainen; löytyy jossain määrin yleisemmin Karjalan kannajella. On hyödyllinen myhrien ja hiirien häwitäjänä. Tekee wäliin wahinkoa sieppaamalla jonkun linnunpojan. On arwofas turkiseläin. Nahalla on arwoa ainoastaan talwisiin.

On poistettava „wahinkoeläinten“ joukosta.

Tuhkuri eli **wejikko** on myöskin harvinainen eläin, joka on maahan tullut idästäpäin. On luonteellinen Suomelle. Elää pienistä kaloista. Hävittää erittäin wahingollisia ojamyyriä. Rahalla on ainoastaan talwella arvoa turkijena. Anjaitsee tiedemiesten huomiota elintapojensa wuoksi wedessä. **On poistettava** „wahinkoeläinten“ joukosta.

Saukko. Wahingollinen. Hywin yleinen maassa. Elää isommista kaloista. Herättää tiedemiesten mielenkiintoa. Woidaan edelleen lukea wahinkoeläimiin.

Sylje. Wahingollinen kalastusjelle; yleinen maassa. Wiisas eläin, joka anjaitsee tiedemiesten huomiota. Woidaan jainoin edelleen lukea wahinkoeläimiin.

Siiriäispöllö. On maanwiljelykselle myyrien hävittäjänä kaikkein hyödyllisimpiä pöllölajejamme. Ei ole wahingollinen metjästykselle. Herättää tiedemiesten mielenkiintoa elintapojensa wuoksi. On erehdyksestä „metjästysjuttujen“ perusteella joutunut wahinkoeläinten joukkoon. **On rauhoitettava**.

Tunturipöllö. Hyödyllinen kotimaassaan, Lapissa, jopulin hävittäjänä. Muuttaa usein talweksi eteläänpäin ja voi silloin pienempien nakertajien puutteessa käyttää ravinnoksi ruuaksi kelpaavaa riistaa. Harvinainen lintu joka anjaitsee tiedemiesten huomiota. **On poistettava** „wahinkoeläinten“ joukosta.

Warpuskukka. On lintumaailman kissa. Elää melkein yksitään pikkulinnuista, etupäässä warpuslinnuista ja leimojista. Kotiwarpusen pomo. On metjästykselle waa-

raton. Mieltäkiinnittävä elintapojensa wuoksi. Wahinkoeläin, joskaan siitä ei pitäisi tapporahoja maksaa.

Muuttohaukka. Wahingollinen metjästykselle koska osaksi elää ruuaksi kelpaavasta riistasta, mutta sen ohessa metjästykselle kokonaan merkityshetömistä linnuista, kuten närheistä, harakoista, warikkista, toukomettijistä j. n. e. sekä lokeista, tiiroista, kiskoista y. m. Maanwiljelykselle sillä ei ole mitään merkitystä. Saaristosia se on hyödyksi haahkain suojelemisessa, koska se estää warikkia ja lokkeja saapumasta sinne, missä se pesii. Samoin kuin tunturihaukka maamme juuriin ja jaloin haukka. On maamme kauniimpia lintuja ja taitawimpia lentäjiä. Ihmeelliset ilmit tähtyy olla sillä metjästäjällä, joka ei ihastu nähdesjään muuttohaukan lentämän, waan tahtoo sen juku puuttoon hävittää. On kaikilla harvinaisen. **Poistettava** „wahinkoeläinten“ joukosta.

Tunturihaukka. Wiwan jatunnainen peräpohjolan lintu. Elintapoiltaan edellisen kaltainen ja jellaisena nautinto silmille. On myöskin **poistettava** „wahinkoeläinten“ joukosta.

Nuolihaukka. Metjästykselle wahingoton. Zotenkin ilman merkitystä maanwiljelykselle, koska syö juuria hyönteisiä ja ilmassa lentäviä pikkulintuja. Herättää taiteilijella lennollaan ihastusta eläintenystävässä. Maailmassa ei ole ainoatakaan päästystä juurempaa lintua (luuunottamatta muuttohaukkaa ja tunturihaukkaa), jossa samassa määrin kuin nuolihaukassa yhdistyy kaikki, mitä tekee linnun täydelliseksi sekä muodoltaan että lennoltaan. On suorainen nautinto silmälle. On miinikään **poistettava** „wahinkoeläinten“ joukosta.

Poutahaukka. Metjästyk-
jelle wahingoton. Maanviljelykselle
sitävästoin wahingollinen, sillä se
surmaa pikkulintuja, etenkin kirvisiä,
tiuruja, warpuslintuja, feltävästä-
räkkeitä y. m. Se häyttää jaalistaan
lentäen tavallisesti lähellä maan pin-
taa, joten se ei ole niin huomattavissa
kuin muut lajit. Waikka onkin wahinko-
eläin, niin ei sitä kuitenkaan saa ottaa
metjästysyhdistysten „kuolemaan tuo-
mittujen luetteloon“, sillä tästä olisi
wain seurauksena nuolihaukkojen ja
tornihaukkojen joukkomurha.

Punajalkahaukka. San-
gen harwinainen, itä-suomalainen lin-
tu. Wahingoton metjästykjelle ja wer-
rattain merkityksen maanviljelyk-
jelle, koska syö ainoastaan suurem-
pia lentäviä hyönteisiä. Antaa eloa
mailemalle kauniin höyhenpukunsa ja
kewhen, miellyttävän päästyksen len-
toa muistuttavan lentonsa takia. On
rauhoitettava.

Tornihaukka. Wahingoton
metjästykjelle. Hywin hyödyllinen
maanviljelykselle, koska on yleisimpiä
myhrien ja hiirien hävittäjiä. Siep-
paa joskus poikkeustapauksessa lin-
nurpojan. Antaa eloisuutta maile-
mille, kun se seisten ilmassa siivet
hajallaan räpyttelee wiljelysmaiden
yllä. On rauhoitettava.

Sinihaukka. Harwinainen lin-
tu. Josjain määrin wahingollinen
metjästykjelle, se kun joskus syö lin-
nurpoikia. Syö muuten sammakoita,
siiliskoja, käärmeitä, myhriä, metjähii-
riä y. m. Gerättää tiedemiesten mielen-
kiintoa, antaa eloa mailemalle. On
rauhoitettava.

Mehiläisahaukka. Wahingo-
ton metjästykjelle. Hyödyllinen maan-
viljelykselle, koska pääasiassa syö am-
piaisia ja suurempia hyönteisiä, myh-
riä, hiiriä, sammakoita, käärmeitä, si-
iliskoja y. m. Antaa eloa ilmamerelle.

Gerättää tiedemiesten mielenkiintoa.
On rauhoitettava.

Siirihaukka. Metjästykjelle
wahingoton. Syö joskus ruuaksi kel-
paatvien eläinten poikasia. Maanvilje-
lykselle hyödyllinen myhrien hävittä-
jänä. Maamme linnuista etewin khy-
käärmeiden hävittäjä. Antaa eloa mai-
semille ja ilmamerelle. Tekee kewäisin
ilmassa hywin miellyttäviä tanssiliik-
keitä. On rauhoitettava.

Piekanaahaukka. Wastaa poh-
jois-Suomesja siirihaukkaa, waan on
wielä kauniimpi. Se on Lapin paras
sopulien hävittäjä. Woi talwisin ja syt-
shysin tavata etelä-Suomesjain. On
metjästykjelle wahingoton. On rau-
hoitettava.

Kalajääski. Elää suurista ka-
loista ja on sellaisena josjain määrin
wahingollinen kalastukselle. Kokonaan
wahingoton metjästykjelle. On omitui-
simpia petolintujamme ja tieteellisessä
suhteessa mieltäkiinnittävä. Antaa il-
mamerelle eloa lennollaan sekä tum-
malla ja waalealla höyhenpuvullaan.
On poistettava „wahinko-
eläinten“ joukosta.

**Suippopyrstöinen räis-
kä.** Kalastukselle wahingoton, koska
syö ainoastaan pikku kaloja, joita riis-
tää lokeilta ja tiiroilta. Zotakninkin
waaraton metjästykjelle, se kun wain
osaksi syö lintujen munia ja poikasia.
Maanviljelykseen nähden sillä ei ole
mitään merkitystä. Elintapojensa puo-
lesta merkillisimpiä ja mieltäkiinnittä-
wimpia lintujamme. Tavataan hywin
wähässä määrässä ulkosaaristossa. On
rauhoitettava.

Tunturiräiskä. Ei ole mi-
tään merkitystä metjästykjelle eikä
maanviljelykselle. On Lapissa sangen
harwinainen lintu. Ei elä roswoa-
misesta, kuten edellinen laji. Tieteelle
mielenkiintoinen. On rauhositet-
tawä.

Ruikka. Syö pikku kaloja, joten

se on jotakuinkin wahingoton kalastukselle. Ei kuulu „ruuaksi kelpaavaan riistaan.“ Maanviljelykselle sillä ei ole minikäänmoista merkitystä. Mielenkiintoinen tieteelle, se kun on aluperäisempiä maasfamme löytyivistä linnuista. Antaa eloa salojärville. On rauhoitettava samaksi ajaksi kuin suorsjat.

Raakkuri. Merkille pantava lintu samalla tavoin kuin edellinenkin. On rauhoitettava samaksi ajaksi kuin suorsjat.

Silkkiuikka. Ei kuulu ruuaksi kelpaavaan riistaan. Ilman warfinaista merkitystä metsästykseseen nähden. Sangan aluperäisenä lintulajina tieteelle mielenkiintoinen. Antaa eloa afumilleen wesiistöille. On otettu „wahinkoeläimien“ luetteloon metsästäjien walheellisten juttujen perusteella, että muka karkottaisi suorsja. On rauhoitettava samaksi ajaksi kuin suorsjat.

Sarmaakurkku-uikka, mustakurkku-uikka ja etelän uikka ovat enemmän tai vähemmän harvinaisia, metsästykselle, kalastukselle ja maanviljelykselle merkityksettä lintuja. Ovat tiedemiehille mielenkiintoisia. Tekewät hauskan waitutuksen niissä wesiistöissä, missä esiintyvät. Kuten edellinen laji metsästäjien walheellisten juttujen perusteella ajatettu wahinkoeläinten joukkoon. Ovat rauhoitettawat samaksi ajaksi kuin suorsjat.

Merimetso. Wain nuoret linnut ovat silloin tällöin muuttoaikana ehyneet meidän maahamme. Sillä ei senwuoksi ole mitään taloudellista merkitystä. Rahkonsa ainoana edustajana maasfamme on se tieteellisessä suhteessa warfin mielenkiintoinen. On poistettava „wahinkoeläinten“ joukosta.

Sarafka. Ei ole metsästykselle

wahingollinen. Säwittää silloin tällöin pikkulintujen munia ja poikasia. On metsiemme, puistojen ja puutarhain koristuksena. Waiuttaa luonnossa, myöskin maatalojen ympäristönsä elähyttävästi. On poistettava „wahinkoeläinten“ joukosta.

Rärhi. Ei ole metsästykselle wahingollinen. Ilman merkitystä maanviljelykselle. Ryöstää silloin tällöin pikkulintujen munia ja poikasia. Antaa luonnolle eloisuutta. Monasti epämiellyttävä, mutta mielenkiintoinen ja waihteleva ääni. Matkii muiden lintujen ääniä. Esiintyy talwisiin ujein maatalojen läheisyydessä. On poistettava wahinkoeläinten joukosta.

Ruusanka. Ei ole metsästykselle waarallinen, merkitykseton maanviljelykselle. On Lapin mieltäkiinnittävimpiä, merkillisimpiä ja eloisuutta herättävimpiä lintuja. On rauhoitettava.

Tässä lienee paikallaan esittää erään tanskalaisen tiedemiehen lausunto warislintujen ryhmästä, jota metsästäjämme ja metsästykseläimme niin ankarasti tuomitsewat.

„Metsästäjän filmisjä ei warislintuja auta se, sanoo tämä tiedemies, että ne ovat parhaimpia ja wiisaimpia lintuja, niitä, jotka henkisesjä suhteessa ovat kohonneet niin korkealle, kuin lintu yleensä woi kehittyä, ei auta sekään että ne suorittawat taistelunsa olemassaolosta woimalla ja nokkeudella, että niiden elämänilmajut ovat moninaiset, filmiinpiistäwät ja alinomaa waihtelewat, että nero, sellaisena kuin se eläimellä esiintyy, loistaa niiden teoista, että ne harjoittawat todellista leikkiä ja urheilua, osaksi yksin, osaksi hyvien ystäwäinsä kanssa, että ne hädässä uskollisesti auttawat toisiaan, osottaen tällöin todellista urhoollisuutta mikä on sitä enemmän huomiota ansaitse-

maa, kun he ymmärtävät, mikä on vaarallista. — Mistään tällaisesta metjästäjä ei välitä. Tahi pitää hän Turun metjästyshdistyksen tavoin warikfia jonkinmoisina — „syöpäläisinä.“

Kolmanteen ryhmään lukee metjästykslajimme ne lintulajit, joita pidetään wahinkoeläiminä olematta filtti „metjästäjän wahinkoeläimiä.“ Tämä ryhmä käsittää kolme (sanoo kolme) lajia, nim. Kotiwarpusen, pienemmän ja isomman Lepinkäisen.

Kotiwarpunen. Ei ole metjästykselle mitään merkitystä, wahingollinen hedemäin wiljelykselle (etenkin kirsikoille ja hyötymansikoille.) Zotenkin merkityksetön maanwiljelykselle. Karkoittaa pikkulinnut puutarhojen läheisyydestä. Waikuttaa kuitenkin elähyttävästi maatalojen pihamailla ja puutarhoissa etenkin talvisaikaan. On poistettava wahinkoeläinten joukosta, mutta sitä pitää saada vapaasti ampua puutarhoissa kaikkina vuoden aikoina.

Pienempi Lepinkäinen. Wahingoton metjästykselle ja maanwiljelykselle. Pikkulintujen karkoittajana sillä ei ole mitään merkitystä. Surmaa harvinaisissa poikkeustapauksissa pikkulintujen poikasia. Antaa maisemalle eloa. Mieltäkiinnittävä ja wiisas lintu. Rauhoitettava.

Isompi Lepinkäinen. Pohjois-Suomen ja Lapin lintulaji. Wahingoton metjästykselle. Surmaa muun elävän faalliin ohessa myöskin pikkulintuja (oikeas. warpuslintuja, siis vähemmän hyödyllisiä pikkulintujamme). Taloudellinen wahinkoeläin siten jotenkin vähäpätöinen. Harvinaisen. Elintarvoiltaan mieltäkiinnittävimpiä pikkulintujamme. Antaa eloa maisemalle. Poistettava wahinkoeläinten joukosta.

Viimeinen ryhmä (turvattomat linnut) käsittää sellaisia lajeja, joilta, olematta oikeastaan „metjästäjän wahinkoeläimiä“, kuitenkin on riistetty metjästyslain turwa. Näitä lajeja saa ken tahansa tappaa mihin vuodenaikaan hyvänj. Ne ovat metjästäjän maalitalulintuja sellaisina vuoden aikoina, jolloin „willit eläimet“ ovat turvatut ihmisen ryöstöhimolta. Näitä lajeja ei ole lueteltu metjästyslaissa, sillä niitä on niin monta, että ne sinänsä väitäsivät liiaksi paljon huomiota puoleensa. Nämä lajit, joiden suhteen metjästyslaki kokonaan waikenee, ovat seuraavat:

Hakkinen eli maakka, peltowaris, pähkinähakkinen, kehrääjä, sininärbhi, sarwipöllö, suopöllö, helmipöllö, warpuspöllö, Lapinpöllö, wiirupöllö, kissapöllö, sepelkyhyhkyhen, metjäkyhyhkyhen, turturikyhyhkyhen, turki, nokkana, liejukana, käislarääkkä, rantakana, työhtöhyhyppä, rantakurmitsa, tunturikurmitsa, pikkukurmitsa, tyllikurmitsa, luotolainen, rantaharafka, harmaa haikara, kaulushaikara, walkea tuonenkurki, isokoskelo, pikku- eli tukkaloskelo, herna, raukutiira, kalatiira, Lapintiira, pikkutiira, mustatiira, kalalokki, selkälokki, naurulokki, pikkulokki, kolmiwarpainen lokki, walkea lokki, harmaa lokki, pormestari eli isolokki, riskilä eli punajalka tiisla ja tavallinen ruokki. Yhtensä 49 lajia. Luku nousee kuitenkin, kuten alempana saamme nähdä, 58:aan, sillä yllämainittuihin lajeihin tulee vielä lisäki seuraavat 9:

Ieweänokkainen tiivi, pitkänokkainen sirriäinen, juosirriäinen, merisirriäinen, pikkusirriäinen, kangasirriäinen, rantasirriäinen, rantasipi ja kaitanokka wesipääskynen.

Suurimmasa lhykäisyhydesä tahdon tässä koettaa kuvata yllämainittuja lintuja ja niiden elintapoja.

Salkkinen eli naakka. Wahingoton metsästyksele. Syödyllinen maanwiljelykselle. Saattaa joskus olla wahingoffi puutarhan- ja hedelmäinwiljelijälle. Mieltäkiinnittävä tieteellisessä suhteessa. Antaa eloa maisemalle. Rauhoitettava muualla paitsi puutarhoissa, missä sitä pitää saada ampua kaikkina vuoden aikoina.

Peltowaris. Wahingoton metsästyksele. Sangan hyödyllinen maanwiljelykselle. Tieteellisessä suhteessa mieltäkiinnittävä. Antaa eloa maisemalle. Harvinaisimpia lintujamme. Tuli maahamme ranskalais-jakjalaisen sodan aikana 1870—71. (Niitä ajoilta on maassamme jälellä enää yksi ainoa peltowarisfiirtola, nim. Köyliössä.) Rauhoitettava.

Pähkinähakkinen. Metsästyksele ja maanwiljelykselle wahingoton. Harvinaisimpia ja mieltäkiinnittävimpiä lintujamme. Pesii mainmuutamissa yksinäisissä paikoin Turun saaristossa. Rauhoitettava.

Rehrääjä. Wahingoton metsästyksele. Syödyllinen maanwiljelykselle, se kun hävittää wahingollisia yöhyönteisiä ja niiden touffia. On omittuisena yölintuna monessa suhteessa mielenkiintoinen tieteelle ja eläinten ystäville. Rauhoitettava.

Sininärhi. Wahingoton metsästyksele. Maanwiljelykselle merkittävän. On maamme kauniimpia ja

harvinaisimpia lintuja. Mielenkiintoinen tieteelle. Rauhoitettava.

Sarvipöllö. Wahingoton metsästyksele. Hywin hyödyllinen maanwiljelykselle, se kun on etevimpiä metsähäiriien hävittäjämme. Rauhoitettava.

Suopöllö. Wahingoton metsästyksele. Hywin hyödyllinen maanwiljelykselle maamme etevimpänä myrähävittäjänä. Antaa eloa maisemalle. Rauhoitettava.

Selmipöllö. Wäärin mainittu pikkulintujen hävittäjäksi. Syö yksinomaan myhriä ja hiiriä, mikäli minä tutkimuksieni kautta olen jaanut jelswille. On tieteelle mielenkiintoinen. Rauhoitettava.

Warpuspöllö. Wahingollisin pöllömmme. Syö pääasiasa (ehkäpä yksinomaan) pikkulintuja. Tieteelle mielenkiintoinen. On kuitenkin niin harvinaisen, että sen pesä on ainoastaan yhden ainoan kerran löydetty maassamme. On ennemmin rauhoitettava kuin luettava wahinkoeläinten joukkoon, sillä viimeksimainitusta seuraisi ainoastaan kaikkien hyödyllisten pienempien pöllöjemme joukkomurhia.

Lapinpöllö elää Lapisissa myhristä ja sopoluksista. Kaumein pöllömmme. Joskeinkin harvinaisen Lapisissa ja hywin harvinaisen Etelä-Suomesissa muuttoaikoina ja talwella. Wahingoton metsästyksele. Useissa suhteissa mielenkiintoinen tieteelle. Rauhoitettava.

Wiirupöllö. Jossain määrin wahingollinen metsästyksele (tappaa m. m. kanalintuja). Maanwiljelykselle hyödyllinen myhrien ja metsähäiriien hävittäjänä. Hywin kaunis pöllö. Harvinaisen ja tieteelle mielenkiintoinen. Rauhoitettava.

Risjapöllö. Perin harvinaisen. Wahingoton metsästyksele, hyödyllinen maanwiljelykselle myhrien ja

hiiren hävittäjänä. R a u h o i t e t t a w a.

S u o m! Kun pöllöt merkillisen, josjain määrin ihmisten kasvoja muistuttavan naamansa takia vanhimmista ajoista asti ovat väärin saaneet osajaksen taitamattomien ja taikauksoisten ihmisten inhon ja vihan, on myöskin neuvollisuutemme, kuten asianlaita on ainakin useissa muissa siviilistymäisissä, lailla rauhoittaan nämä maamiehelle niin hyödylliset linnut koko vuodeksi (huuhkaja kuitenkin ainoastaan pesimisajaksi.)

S e p e l k y h k y n e n. Ruuakki kelpaava. Tuottaa monasti vahinkoa herremaille ja äsken kylvetyille viljapelloille. Tieteellisessä juhteessa mieltäkiinnittävä. Antaa eloa sekä maijemalle että ilmamerelle. Olein lintu. Sitä on jaatava ampua elok. 15 p:stä tammik. 1 päivään sekä viljelyksillä kaikkina vuodenaikoina.

M e t s ä k y h k y n e n. Harvinaisempi, mutta muuten edellisen lajin kaltainen, waikka viljelykselle vähemmän vahingollinen.

T u r t u r i k y h k y n e n. Perin harvinainen. Ohi oikeastaan rauhoitettava, mutta useimmat ampujat eivät jaata sitä erottaa edellisistä lajeista.

R u r k i. Metjästykselle vahingoton, ruuakki kelpaamaton. Milt'ei poikkeusta kokonaan vahingoton maanviljelykselle. Tieteellisessä juhteessa mieltäkiinnittävä. Antaa maijemalle ja ilmamerelle eloa. R a u h o i t e t t a w a, (ainakin pesimisajaksi).

M o f i k a n a. Harvinainen vesilintu, joka nythään leviää maahan. Waikka onkin aivan miaton, ovat metjästäjät kuitenkin ilmoittaneet sen hävyttävän juorjia. Maanviljelykselle

jelle ja metjästykselle merkitykseton. Tieteellisessä juhteessa warsin mielenkiintoinen. Antaa eloa maijemalle. R a u h o i t e t t a w a.

L i e j u k a n a. Harvinaisimpia lintujamme. Metjästykselle ja maanviljelykselle vahingoton. Sangen mielenkiintoinen tieteellisessä juhteessa. Antaa eloa maijemalle (myöskin äänellään). R a u h o i t e t t a w a.

R a i s t a r ä ä k k ä. Totenkin harvinainen. Muissa juhteissa edellisen kaltainen, mutta antaa iltaihin viheltävällä äänellään eloa maijemalle. (Muuten yhtä waikkea nähdä kuin ruisrääkkin). R a u h o i t e t t a w a.

R a n t a k a n a. Sangen harvinaisen. Sekä metjästykselle että maanviljelykselle vahingoton. Tieteellisessä juhteessa mieltäkiinnittävä. R a u h o i t e t t a w a.

T ö y h t ö h y p p ä. Metjästykselle vahingoton. Totakuinkin hyödytön maanviljelykselle. Tieteellisessä juhteessa mieltäkiinnittävä ja vielä mieltäkiinnittävämpi eläintemystäpäälle. Luonnolle kaunistus. Antaa maijemalle ja ilmamerelle eloa taidokkaalla lennollaan. Warottaa lintumaailmaa (petolintujen, petoeläinten ja petoihmisten juhteen). Leviää parillaan maahamme. R a u h o i t e t t a w a.

R a n t a k u r m i t j a ja t u n t u r i k u r m i t j a. Kasji harvinaista, maamme kautta muuttavaa peräpohjolan lintulajia. R a u h o i t e t t a w a t.

P i k k u k u r m i t j a ja t y l l i k u r m i t j a. Kasji ulkonäöltään ja elintavoiltaan hywin toistenja kaltaista lajia, jotka oleskuvat hiekkaisilla merien ja järvien rannoilla ja matalilla luodoilla. Metjästykselle ja maanviljelykselle niillä ei ole mitään

merkitystä. Antavat maisemalle eloa. **Rauhoitettavat.**

Luotolainen. Saaristolintu. Metjästykselle ja maanviljelykselle merkitystjetön. Antaa eloa maisemalle. **Rauhoitettava.**

Rantaharafka. Saaristolintu. Merkitystjetön maanviljelykselle ja metjästykselle. Maisemille eniten eloa antavia lintujamme. On kaunistusjona luonnolle (höhenpukku mustan- ja valkeankirjova, nokka ja jalat punaiset). Varottaa lintu-maailmaa (joka petolintujen että peto-ihmisten juhteen). Viisas ja tieteellisesjä juhteesja mieltäkiinnittävä lintu. **Rauhoitettava.**

Sarmahaikara. Berin harvinainen. Maanviljelykselle ja metjästykselle merkitystjetön. Antaa juuresti eloa ihmamerelle. Tieteellisesjä juhteesja mieltäkiinnittävä. **Rauhoitettava.**

Kaulushaikara. Berin harvinainen. Merkitystjetön metjästykselle ja maanviljelykselle. Tieteellisesjä juhteesja mieltäkiinnittävä. Antaa juuresti eloa maisemalle äänellään (joka muistuttaa härän mylvintää). **Rauhoitettava.**

Valkea tuonenkurfki. **Rauhoitettava** jamaoista pyistä kuin harmaa haikarain (katso ylempänä!)

Sjokoskelo. Ruuakki kelpaava. Munia syöään monin paikoin saaristoja. Kalastukselle merkityksittömän wahingollinen. Antaa maisemalle eloa. **Rauhoitettava** jamaasta jyhystä kuin jufeltaja jorjattin. Zärfiperäinen linnun muuttaminen sallittava.

Pikkufoskelo eli tukfakoskelo. Ruuakki kelpaava. Kalastukselle jangen wäähän wahingollinen. Antaa maisemalle eloa. **Rau-**

hoitettava jamaasta jyhystä kuin jufeltaja jorjattin.

Serna. Harwinainen Lapin lintu. Tieteellisesjä juhteesja jangen mieltäkiinnittävä. Wahingoton metjästykselle ja maanviljelykselle. **Rauhoitettava.**

Raufutiira, kalatiira, Lapintiira, pikkutiira ja mustatiira. Luonnosja warjin kauniita. Antavat paljon eloa maisemalle. Merkitystjetömiä sekä metjästykselle, maanviljelykselle että kalastukselle. Rakki viimeksi mainittua lajia perin harwinaista, ensin mainittu harwinainen. **Raikki lajit rauhoitettava.**

Kalalokki, jekälokki, naurolokki, pikkulokki, kolmiwarpainen lokki ja walkea lokki. Luonnolle kaunistuksia. Antavat eloa maisemalle. Merkitystjetömiä sekä metjästykselle, maanviljelykselle että kalastukselle. Pikkulokki on jangen harwinainen, fakki viimeksi mainittua lajia jatunnaisia meidän maassamme. **Raikki lajit rauhoitettava.**

Sarmalokki. Muistuttaa elintawoiltaan merilokkia. On kuten jekin wahingollinen merilintujen pesille ja poikajille. Kaunistusjona luonnolle kuten lokittin. Antaa, jomoin kuin nämäkin, maisemalle suurta eloa. **Ei ole rauhoitettava.**

Pormestari eli ijolokki. Peräpohjolan lintu, jonka muuttoaikoina tapaa myöskin Etelä-Suomesja. Niinä aikoina warjin waaraton. Sitä ei kuitenkaan pitäisi rauhoittaa.

Riskilä eli punajalka kiißla. Saaristolintu. Ruuakki kelpaava, mutta ei maikas. Tieteellisesjä juhteesja mieltäkiinnittävä.

Untaa maijemalle eloa. Rauhoitettava jamakki aikaa kuin juveltaja jorjattin.

Tavallinen ruokki, on edell. tapainen. Rauhoitettava jamakki aikaa kuin juveltaja jorjattin.

Metjästyslain ruokkajajessa painofessa janotaan: „Jamttliga jnäpparter“ ovat rauhoitetut maaliskuun 1 p:stä heinäkuun 31 p:wään (siis ei jhyismuuton aikana), mutta juomalajissa painofessa janotaan että näin on laita „kaikkien wiklalajien“, millä ymmärretään ainoastaan Totanus-juwun lajeja, jotka juomenkiesessä tunnetaan juuri „wiklain“ nimellä. Metjästyslain juomenkiesien painofesin mukaan ovat rauhoitufjen alajia siis ainoastaan Totanus-lajit, waa neiwät jerraaovat „jnapparter“: Leweänokkainen tiwi, pitkänokkajirriäinen, juojirriäinen, merisirriäinen, pikkujirriäinen, rantajirriäinen, rantajipi ja kaitanokka wejipääskynen. Tämä olkoon mainittu toistawana esimerkkinä siitä, kuinka rajattoman kawytmielijesti lintuja on kohdeltu nykyistä metjästyslajiamme laadittaessa. Niin wähän merkitsee muutamien lintulajien olemassaolo herroille metjästäjille, silloinkin kun he ovat lain jättäjinä!

Nyt pari sanaa kshymykessä olemista lajeista.

Leweänokkainen tiwi, juojirriäinen, kangasjirriäinen, pitkänokkajirriäinen, merisirriäinen, pikkujirriäinen ja rantajirriäinen. Pohjan

lintuja, joista ainoastaan kolme enstiffi mainittua pesti maassamme. Taloudellijessa juhteessia kokonaan wahingottomia. Raikki antawat maijemalle eloijuutta siroilla, pehmeillä ja miellyttävillä liikkeillään, kullkiesiaan muuttoaikana maamme kautta. Rauhoitettawat.

Rantajipi. Wahingoton metjästykjelle ja maanwiljelykelle. Untaa jeta lennollaan wedenpintaa pitkin että äänellään eloijuutta meren, järwien ja jokien rantamille. Rauhoitettava.

Kaitanokka wejipääskynen. Pohjois-Suomen lintu. Taloudellijessa juhteessia wahingoton. Glintawoiltaan mieltäkiinnittäwimpjä lintujamme. Rauhoitettava.

Wielä on metjästyslajiamme eräs jangen kawaawa ryhmä: ne pikkulinnut, joita metjästäjät pitävät ruuakki kelpaawina. Tähän kuuluwat tilhi ja rastaamme (räkättirastas, laulurastas, yuna jiiipirastas, rojorastas ja jepelrastas).

Wiemällä tämän ryhmän metjästyslajiin ovat metjästäjät antaneet pukinjorkan pistää estin enemmän kuin heille itjelleen olisi toiwottawaa ollut. Sillä huomaahan nyt jokainen, jolla silmät on päässä, millaista metjästäjän hellä huolempito pikkulinuista pohjaltaan oikein on. Metjästaja woi kuden kuka muu ihminen tahansa walitella Etelä-Europan kanjoren julmuutta, nämä kun jurmaawat pikkullintuja niiden muuttoaikoina, jolloin ne parwisja muuttawat heidän maitensa kautta. Mutka kun hänelä itjellään on ykji ainoa jellainen lintulaji, joka samalla tawoin muuttaa hänen maansa kautta, silloin waatii hän heti, että se on jaatawa kuurluakki ruuakki kelpaawaan riistaan ja julistettawa turwattomakki muuttoai-

tana. Tällä tavoin on metsästäjä kohdellut tilhiä.

Sitäpaitsi on meillä joitakuita muita lintulajeja, jotka ennen lähtöään maastamme, kokoontuvat parviin ja kiertelivät ympäri maata. Tällaisia ovat rastaat. Niidenkin juhteen esiintyvät metsästäjämme kuin täysiveriset „espanjalaiset ja italialaiset“ kofjanaan. Ja kun metsästäjän tahto on meillä lakina, niin saa rastaita ja tilhiä ampua ja myydä metsästyslain mukaan elok. 15 p:stä maalisk. 1 päivään, j. o. jina aikana, jolloin ne parvisja muuttavat maamme kautta. Ja kuitenkin on laulurastas tunteisiin vaikuttavampia lintujamme ja luonteenomaisimpia laulajiamme, jota ilman meillä ei olisi niin runollisia kesäitä kuin nyt, eikä Suomi enää olisi runoilijamme ylistämä Suomi. Mutta sellaista ei metsästäjä käijtä, yhtä vähän kuin itätkään että herkuffi käytettyjen pikkulintujen surmaaminen loukkaa kaikkien muiden ihmisten jiveellisiä tunteita. Sillä hänelle on „ruakki kelpaavajisuus“ a ja o, metsästyslain alku ja loppu.

Nyt ainoastaan muutama sana yllämainituista linnuista.

Tilhi. Wahingoton metsästykselle ja maanviljelykselle. Antaa muuttoaikoiinaan juurta eloa maijemalle. Tieteellijesiä juhteesja mieltefinnittävä. Ra u h o i t e t t a w a.

L a u l u r a s t a s: Wahingoton metsästykselle ja maanviljelykselle. Wetää huomiota puoleensa enemmän kuin muut linnut. Ra u h o i t e t t a w a.

R ä k ä t t i r a s t a s. Wahingoton metsästykselle. Joinakuina määrättynä vuosina wahingollinen hedelmän viljelyksille. Antaa vähemmän miellyttävällä tavalla eloa maijemalle (epämiellyttävä ääni). P i

täiji jaada kautta vuoden tappaa puutarhoisja. Torille wieminen ja myymisen fiellettäwä.

R o j o r a s t a s, punajiipirastas, mustarastas ja jepelrastas. Wahingottomia metsästykselle, maanviljelykselle, puutarhaviiljelykselle y. m. Antawat eloa maijemalle (etupääsiä laulullaan). Raakki wiimeffinnainittua lajia ovat harvinaisja, ensinmainittu eteläsiä, jälkimäinen pohjoisjesja. Ra u h o i t e t t a w a t.

Edellä olevasta pitkästä eläinluettelosta, jossa etupääsiä on lintuja, joita metsästäjät ojaakki wainoawat ja joilta he ojaakki owat riistäneet lain turwan, huomaamme, että me, häpeä janoa, wuosikauja olemme antaneet petoihmisten yhjien määrätä, mitä eläimiä meidän tulee wainota ja tappaa, kuten me myöskin kofe esiintymijesjämme wiiteläinmaailmaa kofetaan olemme olleet heidän wainoamisraiwonia, häwitkämišhimonja ja tahallisten totuudenwäristelhyjenjä johdettawina. Waiiololla olemme tähän jaakka jallineet, että yhji eläinlaji, yhji lintulaji toijensa jälkeen on joutunut metsästäjän ampumis- ja werenhimon ojaakki, niin että hän rankaijematta on jaanut ampua äidin pieniltä poikajiltaam ja tappaa poikajet wanhempain filmien edesjä joko waan jen tähden, että hän on wäittänyt kofjymhyjesjä olemat eläimet ihmijelle wahingollisijhi, waikk eiwät useimmat niistä koskaan ole tehneet hänelle perjonallijesti pienintäkään pahaa, tai jen wuoſhi, että metsästäjän on mukawa ottaa niitä maalitaulufjeen ampumataitoaan harjotellesjaan tulewaa metsästykskautta warten, tai

myöskin aivan yhänselvästi sen vuoksi, että hän tahtoo niitä surmaamalla tyydyttää eläimellistä murhahimoaan. Olemme liijäksi nähneet, miten nämä valtion avustamat yhdistykset, joita kutsutaan metsästys-yhdistyksiksi, yhä enemmän ovat alkaneet kehittyä juoranaisiksi murhaajaliitoiksi, jotka verisillä jormillaan tavottavat yhtä willeläinlajiamme toijensa jälkeen, yhä häpeemättömämmin joka vuosi. Ja heudot ympärillämme käyvät tyhjiksi ja autioiksi osaksi jellaisista eläimistä, jotka ennen ovat antaneet maisemalle leimansa, osaksi korkeimmalle kehittyneistä, wiijaimmista ja suurimmista sekä jellaisista linnuista, jotka lentonsa puolesta ovat mitä ihmelettävimpää tai elintapojensa puolesta mitä omituisimpia, joista yksi ainoa antaa enemmän eloa maisemalle kuin tusinamäärät metsästäjän huojelomia ruuakfel-paawia eläimiä.

Kun metsästäjä on hävittänyt kaikki nämä, sekä peto- että warislinnut, silloin on moni heuty wailla kaiffia suurimpia, ihmameressä ympärillämme leijaillewia lintuja. Sillä ne eläimet, jotka metsästäjä tahtooi hävittää jufupuuttoon, muodostawat kokonaisia ryhmiä enemmän tai vähemmän omituisia eläinmuotoja. Warislinnut ja lepinkäijet muodostawat kaikki kokonaisia heimoa warpuslintujemme joukossa, tuntuwasti poiketen kaiffista muista; petolinnut muodostawat kokonaisen lahton, joka ei ole läheistä jukua muiden lintujen kanssa; pöllöt ovat jo ulkomuotonsa puolesta yhti merkillisiä kuin ne tiedemiehelle ovat mielenkiintoisia, heidän paikkaansa järjestelmässä ei ole woitu tarkalleen määriteltävään; merimetso on eristettyä koko maamme lintumaailmassa; kuitat ja uikut ovat kaikki heimoa, jotka käsittävät kaikki alk-

peräijimmät linnut lintumaailmassamme.

Metsästäjä sitäwastoin laskee ja janoo: warpushaukka sieppaa vuosittain niin ja niin monta pikkulintua: nyt minä olen tappanut sen, siis olen rikastuttanut lintumaailmaa niin ja niin monella pikkulinnulla. Sellainen lasku on wäärä lasku. Jos kaikki pikkulinnut, jotka syntyvät, jääsiwät elämään, olisi pian koko maa täynnä pelkästään pikkulintuja. Ojan poikaista, „wuosijyljäämän“ tähtyy jortua. Tässä on nyt warpushaukan tehtävä luonnon taloudessa. Raukkamaiset, hennot, heikkosipijet ja huonommilla aisteilla warustetut poikaset joutuwat warpushaukan jaalkiksi. Warpushaukka siis estää näitä almittaisia yhjilöitä jitiämässä ja siten huonontamasta lajiaan. Niin pian kuin metsästäjä näin olisi hävittänyt jufupuuttoon warpushaukan, olisi hän poistanut erään luonnon perkaawista woimista. Ette jaattaa hän muodostaa wain lintulajien irwifutia, kuten kehjä kyyhyksiä ja kotiwarpusia. Metsästäjän wahingolliset petolinnut ovat sitäwastoin olleet mukana muodostamassa ainakin suurimman osan nykyään eläwistä willeistä lintulajeistamme. Ja jos kiinnitetään huomiota ainoastaan sille mikä on willeille eläinlajeille parasta, niin heitä pitäisi lain mieluummin huojella, petolintuja, waiko peto-ihmiä?

Wielä saa metsästäjäin usein kuul-la kerskuwan siitä, etteiwät he ammuksanalintujen naaraita waan ainoastaan urospuolia. Mutta ne urospuolet, jotka he täden ovat jättäneet jällele, eiwät juinkaan ole luonnollisen walinnan lakien mukaan parhaita. Näin huononee laji enemmän tai vähemmän, mikä ei olisi tapahtunut, jos

mpöskfin petolinnut olisivat jaaneet olla valikoimassa.

Käymme nyt enemmittä valmistuttajita itse asian ytimeen ja tyhmyne: Mitki metjästäjä surmaa villieläimiä? Koiko kukaan metjästäjä kieltää, ettei metjästyks ole hänestä omituisista kiihoitusta, mistä hän nauttii, ei elävän olennon tappamisesta huolimatta, vaan juuri sen takia? Käsi sydämelle, herrat metjästäjät, ja vastatkaa: on, tahi ei!

Tässä on muistettava, millä ylpeydellä metjästäjä kertoo kullakin metjästyksellään tappamastaan eläimäärästä, miten hän laskee ne pääluvun mukaan, miten hän nauttien jaattaa kertoa vetäneensä ketun luolasta korffiruuvun kaltaijella koukulla, tahi kuinka hän nauraen kertoo haukoista, jotka jalattomina ovat lentäneet matkansa, kun haukanajat, nuoot hirtvääät kidutusvehkeet, joita metjästyslain ennen kaikkea oliji pitänyt kieltää käyttämästä, ovat olleet liian kovalle jännitetyt. Kaikki tämä on meidän muistettava voidaksemme käsittää, että metjästäjän metjästyksnautinto ilmenee lapsessa, kun tämä repelee kärpäjillä jirvet, heittää linnunpesän poikineen, munineen alas puusta, tahi kun je „tritillä“ ampuu hengiltä laulawia piikkulintuja; täydellisesti jama tunne je on, jota jaattaa toijta ihmisiä, jotka eivät ole tilaisuudessa metjästämään, pahoinpitelemään koiraansa tai kissaansa, ruoskimaan hevostaan, kuntemaan tyhdytyksestä nähdesjään eläimiä keuraskehtawan, joka pakottaa junnuntai-metjästäjän ampumaan kaikkia eläviä lintuja, jotka hän waan jattuu näkemään, joka jaa ammattimetjästäjän ampumaan „wahinkoeläimiä“ „kielletynä aikana“, ja joka herättää willeisiä halun tappaa ihmisiä. Sanalla janoen: metjästäjä waalii raainta waikstiaan,

ihmijesjä ajuwaa petoa. Ja juuri tämän waikston tyhdyttämijelle on nykyinen metjästyslakimme awonaisejji waltakirjaksi antanut lain junaufjen.

Minä janotun walajemijesji otan tähän erään esimerkin. Siinä on muutamia numeroita Sipoon metjästyshdistyksen toiminnasta. Ja tätä metjästyshdistyystä pidetään kenties hienoinpuna ja paraiten järjestettyinä maassamme, joten minua ei mitenkään jaateta tässä juhteessa juyttää puoluellijuudesta.

Kahtenahymmenenä enji toimintawuotenaan ovat tämän metjästyshdistyksen jäsenet jormanneet 9,840 n. j. „wahinkoeläintä“ ja 4,135 ruuakki kelpaawata otusta, siis runjasaasti kaffi jen wertaa wahinkoeläimiä kuin ruuakki kelpaawia otuksia. Wahinkoeläinten joukossa tapaa wiime vuonna jo hiihaukkoja, mehiläishaukkoja, tornihaukkoja, huuhkajia ja „muita pölijä“, wariksia, harakoita, närhejä, uifluja y. m., mikä ojojtaa, että metjästyshdistyksen jäsenen, voidakseen omalla tavallaan kaikessa rauhasja nauttia ruuakki kelpaawasta riistasta, täytyy tappaa runjasaasti kaffi jen wertaa muita eläimiä.

Metjästäjät poistiwat nykyisen metjästyslakimme kautta wäjäwarajien kansan metjästyshvehkeet, jatimet ja anjat jen wuohji, että nämä ja eritänkin anja, kuten metjästyslakikomitea janoo, „ovat juranaisja kidutuskapineita, jotka jo ihmijyuden nimesjäfin oljivat poistettawat“. Ja kuitenkin tietää jokainen, joka wäjäntin on ollut metjästyksen kansja tekemisissä, että pysjy ehdottomasti on juurin kidutuskapine ja petolintujakjet julminumat ja hirtwittäwimmät kaikista. Mutta kumpikin on huwimetjästäjän

metjästyswehkeenä lain juojelujen alainen.

Tahdon tässä esittää pari esimerkkiä juuren lintujen tuntijan Ferd. von Wrightin mukaan. Vienessä järvesä ämmuttiin wialle haapana, jota ei woitu löyhää tiheän forteikon ja läpi-pääjemättömän pajupensaiton wuoksi, joka ulottui yli koko järmen. Soku aika sen jälkeen ämmuttiin lintu jama-sa järvesä, jolloin huomattiin, että oikea siipi oli turvonnut pak-jutti ja oli höyhenistä aivan paljas.

Grästä koskeloa ämmuttiin, ja se lenji pois ilman että (tuten luultiin) lauskaus oli jattunut, mutta muutamien wikkujen kuluttua ilmestyi lintu jamalle rannalle. Lintu ämmuttiin, ja silloin näkyi, miten tuhoisa edellisen lauskaus oli lintuparalle ollut: yllmäinen leufaluu oli juuresta ämmutu poikki, niin että ainoastaan muutamia luujiruja oli jälellä, ja nähta alaleuan haarojen välissä oli haljennut. Miten lintu oli woinut elää niinkin kauwan, on aivan käyttämättöntä, se kun oli kykenemätön ottamaan mitään kaloja. Muutamat nielusia olemat ruohonkorret todistiwat tyllisti onnettoman raukan näläntus-tia.

Pyssy ja petolintusafjet on, tuten janoottu, molemmat jäilyhtety, sillä ne owat molemmat tärkeitä esineitä huwimetjästäjälle ja nykyinen metjästys-lakimmehan on huwimetjästäjän „Magna charta“. Sikki ei häwittäwintä metjästysmuotoa, kuuwista ämpumista, olekaan laisia kielletty, mutta tylläkin paulat ja loukut, jotka aikajemmin hanffiwat monelle wan-halle, köyhälle loijelle pääasiallisen ja joskus ainoankin toimeentulon.

Sallittakoon minun wialä kerran esittää eräs Ferdinand von Wrightin lausunto.

„Mika ajoin jaa sanomalehdistä lu-

fea, janoo tämä mainehikas lintu-maalarimme w. 1894, metjästäjän esityksiä, misjä he puoltawat metjälintujen anjaiden ja jatimien poistamista kokonaan, mikä on yhtä sydämetön kuin ajattelematonkin toiwomus. Meillä niin usein wallitjewina, köyhinä ja waikeinta aikoina, jolloin muuttaman penninkin tulot owat werrat-toman juuriarwoisia köyhälle, nälkiintyneelle talonpojalle, oliji jellainen toimenpide juuresä määrin epäinhimillinen“. Ja Ferd. v. Wright jatkaa:

„Ja mistä jyhstä tällaista oikeas-taan tapahtuu? „Eläinrääffäys“ on tarwallinen woiwajana — ja että sitä todellakin tulee estää, misjä se käy päinjä ilman haittaa, on aivan paikallaan. — Mutta onko tosiaankin jääli ja helluus eläimiä kohtaan pohjana kaikkiin tällaijiin herrojen metjästäjien lausuntoihin? Sallittakoon minun wahwasti epäillä sitä! Minakin tuntuu siwullijesta wähäsen waikealta ilman muuta ja ainoastaan hywäsä uskosja pitää tätä kunnista hellähydämiisyyttä pääwarkuttimena. Kun hrat metjästäjät puhuwat kaikesta siitä eläinrääffäyksestä, jota anjaat ja jatimet aikaanjaawat, wohntawat he johdonmukajesti puhua, mitä he itse toimitrawat siinä juyteesjä; eikö esim. jänisjasti ole eläinrääffäyksestä? ? Mitä pitää silloin janoa kaikista niistä lufemattomista linnuista, joita metjästäjät haawottawat ja jotka pääjemät pakoon kuollakseen lopulta pitempien tai lyhempien kärsimysten jälkeen tai joutuakseen petolintujen ja eläinten ruuaksi.“

Wläesitettyjen näkökohtien nojalla kehotetaan jofaista, jolla on jotain harrastuksia nijäffätämme ja lintu-maailmaamme kohtaan, tekemään kaik-tenja, jotta laki turwajji wiielieläin-maailmaamme sen omasja kotimaasja

peto ihmisen verenjanaa vastaan. Sillä tämän kautta jällyhämme itsemme ne elävät voimat, joita luonto on maallamme antanut, ei yksin maanviljelyksemme hyödyksi, vaan vielä juuremmissa määräsissä luodakseen sen täydellisen kovat- ja teijätunneksen joka koko maailmassa ainoastaan täällä Pohjolan valoisina ja lyhyinä teijinä meidät valtaa.

Ka valtiopäiväin pitäisi alkaa poistamalla kaikenlaisten tapporahain maksaminen willeistä linnuista sekä peruuttamalla valtioawut huwimur-

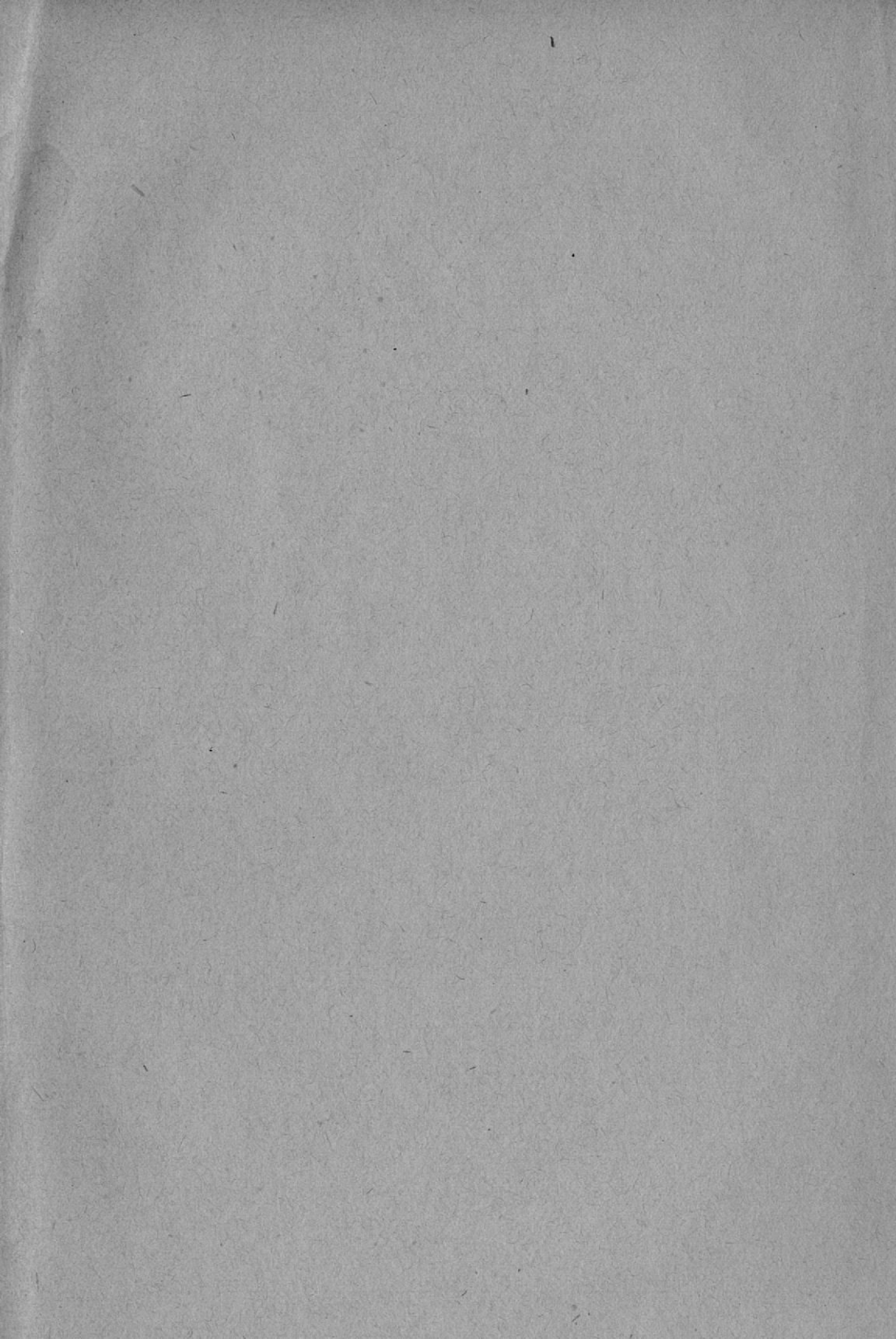
haajaliitoilta, n. j. metjästysyhdistyksiltä.

Wasta sitte kun kaikki tämä on tehty, olemme tulleet oikealle tielle, mitä tulee tulevaan metjästyslainsäädäntöömme. Ja tällä tavoin aikaanajatavassa metjästyslainsäädäntöössä tulee willieläimiä tarkoittavan päätöhdän kuulua:

Maan nisäkkäitä ja lintuja ei ihminen saa häiritä sinä aikama, jolloin niillä on pesiä ja poikasia.

Tästä perusmääräyksestä on, kuten edellä on osotettu, tehtävä wain harvoja poikkeuksia.

bp 00 86